

Д-ръ Кръстевъ, редакторъ на сп. „Мисль“, следъ като „Калиопа“ била получена въ редакцията, праща възторжено писмо на Яворова и хонораръ. Сжщиятъ урежда премѣстването му — презъ 1900 г. — въ София — отначало контролоръ въ управлението на пощитѣ, а после началникъ на пощенския клонъ на ул. „Царъ Шишманъ“. Тогава Яворовъ се запознава съ Гоце Дѣлчевъ. Чиновническата работа го ограничавала, та въ края на 1900 г. става редакторъ на в. „Дѣло“. Редактира само 6 броя и заминава съ Гоце за Македония (презъ февруарий 1902 г.). „Макаръ твърде повърхно запознатъ съ работитѣ въ турско, азъ бѣхъ опредѣлилъ съчувствието си. Горещата кръвъ на годинитѣ ми не разплиташе възлитѣ: тя ги сѣчеше... Никой не можеше да затвори предъ мене вратитѣ на Македония, дето бѣхъ разрешилъ съмненията си“, изповѣдва той въ „Хайдушки копнения“.

Ясно е, нѣщо много силно го е тласкало къмъ Македония, кждето вѣрвалъ, че ще утоли романтичната си жажда за подвизи и нови изживявания и силното си чувство на състрадание къмъ поробенитѣ. Следъ едномесечно скитане се връща убеденъ „централистъ“. „Въ България азъ продължихъ съ момчешка екзалтация работата си противъ домогванията на външнитѣ, чрезъ вестника въ София и чрезъ публични събрания въ провинцията“ (пакъ тамъ). Противницитѣ, обаче, правятъ опитъ да дигнатъ възстание въ Джумайско и Петричко, което свършва неуспѣшно — съ голѣмъ притокъ на бѣжанци къмъ България. Обвиняватъ вътрешната организация въ бездействие дори и въ предателство: „Адвокати и бакали декламираха по митинги: „Македония да пламне, да гори! — Тѣ нѣмаше